

grund af fornemmelser og foreløbige opgørelser, herunder statistiske opgørelser, som der jo var mange og positive af i ministerens besvarelse. Men jeg mener også, man kan sige det på en anden måde. Det er ikke det mest geniale tidspunkt at gennemføre denne debat på, men lad det nu være.

Var det satsningen værd? Var det milliarden værd? Var det iscenesættelsen værd? Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse er svaret bekræftende. Vi deler et langt stykke ad vejen kulturministerens positive vurdering. Det er ikke forbigået vores opmærksomhed, at der er gennemført arrangementer, som ikke havde den bærekraft, kulturbyårets ledelse havde forudset. Der var ganske enkelt ikke luft til skriget, og mere omtanke, mere research havde været på sin plads.

Det er heller ikke forbigået vores opmærksomhed, at der er anvendt økonomiske midler, som enten kunne have været sparet eller anvendt bedre til gavn for flere. Selvfølgelig falder det mærkværdige fænomen Mindshipfonden her i øjnene. Stor reklame, stor omtale og store forventninger blev den 12. november vendt til konkurs, hvis behandling vi stadig afventer. Igen kunne lidt mere kritisk vurdering af planerne måske have forhindret dette kedelige forløb. Jeg håber, at vi til sin tid også får at vide, om der egentlig har været en koordinering af de mange forskellige offentlige tilskud.

Men med næsten 700 projekter må noget jo rent faktisk i forløbet og/eller økonomisk gå galt. Det skal ikke undskyldes, men dog tages med i den samlede vurdering. København, hovedstadsregionen, staten satsede stort. Mange stod forgæves i kø for at få deres kulturbyprojekter godkendt, og der var også en del, der undrede sig over, at netop deres plan hos det indimellem lidt bedrevidende kulturbysekreteri kun mødte den kolde skulder.

Jeg er enig med ministeren i, at de investeringer i store blivende projekter, som mere eller mindre afledt af kulturbyåret nu er sat i søen, er af største vigtighed. Ministeren nævnte de fleste i sin tale.

Jeg vil gerne fremhæve de forventninger, der er knyttet til færdiggørelsen af Det Kongelige Bibliotek, af Statens Museum for Kunst, af det nye filmhus, og – her forstår jeg, man skal gå på listefødder – af den forestående udbygning af Det Kongelige Teater.

Disse og mange andre institutioner får nu helt enestående muligheder både for forskning, for

kreativitet og popularisering i dette ords allerbedste forstand. Disse muligheder er institutionerne naturligvis forpligtet til at benytte og udnytte til det yderste. Vi venter os ganske meget af det, og vi er hele landet. Det Kongelige Bibliotek er også Ribe Amts kongelige bibliotek, Statens Museum for Kunst skal også sætte sig spor i Vejen, i Svendborg og Lemvig, og Det Kongelige Teater er hele landets teater.

Måske kan man således syrligt føje til, at den såkaldte provins til gengæld om end modstræbende kommer til at acceptere, at hovedstaden ligger, hvor den ligger, og at den ikke mindst i forbindelse med Øresundsforbindelsens ibrugtagning får yderligere kulturel betydning. Men vi har altså en verden uden for hovedstadsregionen, en verden med et rigt og varieret kulturliv, som både i byerne og regionerne er af helt uvurderlig betydning for befolkningen.

Der er ikke noget andenrangs ved at være kunstmuseum i provinsen. Det tør man sige demeteres i Fåborg, i Randers, i Holstebro, i Aalborg og i Køge. Der er ikke noget andenrangs ved at være landsdelsorkester eller provinsorkester. Der tænkes kulturelt nyt i masser af lokalsamfund. Se til de stædige folk omkring de små museer, se til Den Jyske Opera, se til borgerinitiativet i Skørping, til de mange lokalradio- og tv-stationer og til det blomstrende liv i musikskolerne, og vi kan sammen fortsætte i det uendelige.

Det er en fælles forpligtelse, og det vil sige for den til enhver tid værende kulturminister og for dette Folketing, som jo i al væsentlig grad har været enige om de senere års kulturpolitik, herunder de store investeringer, at finde balancen mellem hovedstadsregionen og den såkaldte provins.

Jeg vil gerne vende mig til en enkelt passus i ministerens besvarelse, den, hvor ministeren stærkt understreger, at regeringens kulturpolitik er baseret på principperne om kunstnerisk kvalitet og armslængde i forhold til de mere konkrete beslutninger. Næsten ordret sagde ministeren, at det er selvstændige og uafhængige råd, nævn, fonde og udvalg, der sikrer den kunstneriske kvalitet og ytringsfrihed. Det lyder i vores ører aldeles fortræffeligt, og jeg tror også, at ministeren vil lægge krop bag ordene. I hvert fald vil han blive holdt fast på formuleringerne.

Vi har set tendenser i de seneste år i retning af tilsidesættelse af disse højt besungne principper. Den litteraturlov, ministerens forgænger fik